

Hồi Thứ Chín Mười Sáu

THẦN KIẾM QUY CHỦ

Độc Tâm Phật đắc ý cười như điên cuồng nói:

- Toan Tú Tài, người chịu thua rồi chứ?
- Các hạ đang mơ mộng ư?
- Lão phu ra tay lần nữa chắc người không chết cũng phải trọng thương.
- Các hạ cứ ra tay thử nào?
- Toan Tú Tài người cứ ngang ngạnh chẳng có chút nào cả, tất cả phải thành sự thật.
- Ai nói thế?
- Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chẳng?
- Người cứ ra tay đi, đây là ước hẹn sống chết, đêm nay không có ai chết thì không xong đâu!
- Toan Tú Tài, lão phu rất thương tiếc chẳng muốn giết chết người đâu.
- Nhưng tại hạ lại quyết tâm lấy mạng của người.
- Ha ha ha Toan Tú Tài, câu nói này của lão phu khiến lão phu thay đổi ý kiến...
- Các hạ thay đổi ý kiến thế nào?
- Người là nhân vật nguy hiểm, lưu lại chỉ họa bất lợi thôi, bây giờ lão phu quyết định phải giết người rồi.

Đinh Hạo cũng phá lên tràng cười như điên cuồng nói:

- Độc Tâm Phật, tốt lắm như thế mới đánh cá mạng sống được.
- Toan Tú Tài như thế người còn cười được sao?
- Tại sao ta chẳng cười được?
- Người chết tới nơi, nên phải tự thương xót cho mình chứ, đồng thời cũng đau xót đau buồn cho ni cô ấy, tiểu tử người ngạo nghễ đến nỗi chết cũng chẳng sợ, quả thật trên thế gian này hiếm có người như người.

Độc Tâm Phật, trước khi người chết hoặc ta vong, người có bằng lòng trả lời hai câu hỏi của ta chẳng?

- Tiểu tử kia coi như là di chúc của người vậy, người cứ hỏi đi.
- Người dùng thủ đoạn cay độc giết chết Diêm Đô Sứ Giả và Trành nhân

Nghiêm Vô Kỵ có mục đích gì vậy?

– Hắc hắc hắc thằng tiểu tử này cũng biết sự kiện này ư, nói cho người biết cũng chẳng sao, giết chết chúng để bịt miệng!

Đinh Hạo giật bắn người lên hốt hải nói:

– Tại sao giết chúng để bịt miệng?

Độc Tâm Phật giọng cười nham hiểm nói:

– Chuyện đó không liên hệ gì tới người hết.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Còn mục đích của Vọng Nguyệt Bảo truy sát Giang Hồ Ác Khách thì sao?

– Người cứ đích thân đến Tây phương hỏi Giang Hồ Ác Khách đi!

– Hừ chần phải nhờ các hạ hỏi giùm thôi.

– Tiểu tử, người còn gì để nói nữa.

Lãnh Diện Thần Ni bỗng lượn mình nhảy tới chắn trước Đinh Hạo.

Đinh Hạo quýnh quá nói:

– Thần ni mau tránh ra, người chớ xen vào.

Lãnh Diện Thần Ni trầm giọng nói:

– Đinh thí chủ căn cứ vào công lực của người có thể rút lui dễ dàng, đây là việc riêng tư của bản ni, hãy để bản ni tiếp chiêu với y!

Dứt lời đưa cây phát trần lên ngang ngực.

Độc Tâm Phật cười mỉa mai nói:

– Toan Tú Tài, ý kiến này cũng khá hay, người hãy thừa dịp này mà tẩu cho mau còn kịp.

Y vừa nói dứt hào quang của Thạch Văn Kiếm liền tỏa ra sáng kinh người, trông thế y sắp sửa ra chiêu tấn công.

Đinh Hạo chẳng còn rảnh rỗi để tranh luận với Lãnh Diện Thần Ni nữa, nhanh tốc trao kiếm sang tay trái, thò tay vào túi gắm lấy Lôi Công Trủy ra vận khởi toàn thân công lực tức thời phát ra màu huyền ngọc chiếu sáng óng ánh.

Độc Tâm Phật thất thanh kêu lên hốt hoảng nói:

– Tiểu tử đó là binh khí gì vậy?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Đây là loại binh khí dùng để chém đầu người, ta ra tay nhé!

Tiếp theo tiếng gầm thét, Lôi Công Trủy tỏa ra một cầu vồng sáng lạnh buốt, chụp vào người Độc Tâm Phật một cách nhanh như điện xẹt.

Lãnh Diện Thần Ni thì giật bắn người lên vội vàng thụt lùi ra sau mà chẳng

xuất thủ.

Độc Tâm Phật gầm lên một tiếng như sấm nổ, luồng hào quang sáng lạnh của Thạch Văn Kiếm tấn tới một cách mãnh liệt.

Ầm một tiếng nổ vang cả bầu trời làm điếc tai mọi người, hào quang ánh sáng tung tóe những đốm lửa như trận mưa mù xối xuống.

Đinh Hạo đã gom hết toàn lực chuyển vào thân trụ đánh chiêu Bút Hạ Càn Khôn khí thế kinh người mạnh như vũ bão, chắc đương kim võ lâm chẳng tìm được người nào chịu được một kích này, hướng hồ hấn lại phối hợp với oai lực của thân trụ.

Trong tiếng rú thảm khiến người nghe phải ớn lạnh tóc gáy, Độc Tâm Phật té ngã xuống đất hộc máu chết ngay lập tức, Thạch Văn Kiếm văng ra khỏi tay đến bảy tám thước.

Đinh Hạo thì cố nén lại khí huyết rạo rực lùi ra sau vài bước.

Bảy tám bóng người từ trong miếu hốt hoảng bỏ chạy.

Đinh Hạo cũng chẳng thêm rượt đuổi theo họ làm gì, hấn liền lượn mình tới nhặt lại thanh Thạch Văn Kiếm và bước tới chỗ Độc Tâm Phật nằm cuối người tháo gỡ túi kiếm ra, sau đó tra Thạch Văn Kiếm vào bao.

Lãnh Diện Thần Ni trông thấy cảnh tượng diễn ra bất ngờ, đã ngay người đứng sững tại chỗ.

Đinh Hạo tiến sang hướng Lãnh Diện Thần Ni đưa Thạch Văn Kiếm nói:

– Thần ni nguyên vật hoàn chủ.

Lãnh Diện Thần Ni xúc động vô cùng, đưa cánh tay run lấy bảy với giọng biết ơn nói:

– Đinh thí chủ, bản tăng thay mặt tiên sư thành kính cảm tạ.

Đinh Hạo cười sang sảng nói:

– Ngẫu nhiên trùng phùng thôi, thần ni phải kiểm tra lại bảo vật có hư hỏng gì không?

Lãnh Diện Thần Ni xem xét một hồi, sau đó chấp tay xá một xá nói:

– Chẳng hư hỏng gì cả, binh khí Đinh thí chủ sử dụng có phải là Lôi Công Trụ chẳng?

– Đúng vậy.

– Thần binh lợi khí quả nhiên phi phàm.

– Thanh trụ này là của truyền nhân của Lôi Công cho mượn nay mai tại hạ phải hoàn trả lại cho chủ nhân thôi.

– A!

Đinh Hạo đưa mắt nhìn xung quanh nói:

- Chúng ta lui khỏi đâu chứ?
- Hình như thiếu hiệp chẳng quan tâm tới nơi đây?

– Cao thủ Vọng Nguyệt Bảo tập trung tại đây là muốn đối phó với Kim Long bang, ta hãy dùng ma chế ma để bọn chúng liều mạng với nhau đi, chúng ta hà tất phải sát nghiệp, thần ni thấy thế nào?

- Đinh thí chủ từ tâm hiệp nghĩa, bản ni tán phục vô cùng.
- Thần ni quá khen vậy.

Hai người ra khỏi miếu đến bên bìa rừng, Lãnh Diện Thần Ni dừng bước nói:

- Tiểu thí chủ, bản ni xin nói một lời...
- Xin cứ nói.

– Tiểu thí chủ đã giúp bản ni lấy lại thanh bảo kiếm, và diệt trừ thủ ma công kích bảo am năm xưa thế thì bản ni còn nợ tiểu thí chủ một lần...

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thần ni nói thế sai rồi, đây là chuyện không đáng kể sao lại gọi là nợ được?
- Không phật môn rất chú trọng hai chữ nhân quả, có kỳ nhân ắt phải có kỳ quả.
- Ý của bản ni nói rằng...
- Bản ni ắt phải có ngày đền đáp lại.

Đinh Hạo cười nói:

- Bản ni thế thì chẳng cần thiết vậy.

Lãnh Diện Thần Ni nghiêm sắc mặt lại nói:

– Người xuất gia chẳng vọng ngữ, tất cả mọi việc đều phải có nhân quả, thôi thì hẹn gặp lại sau.

Bỗng Đinh Hạo nghĩ ra một chuyện nói:

- Xin thần ni ráng chờ giây lát.
- Tiểu thí chủ có điều chi phải nói?
- Công án Ban nhược am khi xưa phải chăng Huyết Ảnh phu nhân cũng có phần trong đó?
- Đúng vậy, tiểu thí chủ hỏi thế làm gì?
- Thần ni vẫn truy tầm hung phục thù chẳng?

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư giây lát nói:

- Bản ni đã thu hồi trấn am chi bảo, và phật môn từ bi vi bốn, bản ni vốn là

người quy y tam bảo, há việc tuyệt tình sát sanh chẳng, công án này coi như cho qua đi.

Đinh Hạo chấp tay làm lễ nói:

– Xin cảm tạ lòng từ bi của thần ni.

Lãnh Diện Thần Ni kinh ngạc nói:

– Tiểu thí chủ, vì sao nói thế?

Đinh Hạo trịnh trọng nói:

– Tại hạ may mắn trong một tình huống cực kỳ ngẫu nhiên kết nghĩa kim bằng với Huyết Ảnh phu nhân, y đã ăn năn hối hận nghiệp ác xưa kia và đã phát giác ra thiên lý của câu hồi đầu ngàn thị, bây giờ quyết tâm sửa đổi để trở nên một con người mới.

Lãnh Diện Thần Ni chấp tay nói:

– A di đà phật, thật mừng được thấy chúng sanh hồi đầu hướng thiện, bản ni cảm thấy nhẹ người nhiều hơn.

– Tại hạ chỉ nói tới điều này thôi, thần ni có thể tự tiện đi vậy.

– Tiểu thí chủ bảo trọng, hẹn gặp lại sau! Dứt lời phi thân chạy mất.

Đinh Hạo mắt nhìn bóng trắng dần dần biến mất trong đêm tối, lòng hẩn cảm thấy buồn bã trống rỗng khôn tả, tận mắt thấy người ta lần lượt kết liễu ân oán, mà mình thì thù nhà sư hận vẫn lơ mờ chưa thấy gì hết, chẳng biết bao giờ mới kết thúc được.

Ngay lúc ấy bỗng thấy bóng người thấp thoáng trong đêm tối, một số người khác chạy về hướng cổ miếu, Đinh Hạo liền ẩn mình vào chỗ kín đáo, chỉ trong nháy mắt có vài bóng vàng đến bìa rừng, Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ chính là bọn Kim Long sứ giả, hẩn giật bắn mình lên thầm nhủ: Thế thì hôm nay có tuồng hát hay rồi chứ chẳng sai.

Mấy cô Kim Long sứ giả cùng nhau lướt tới chỗ đất trống phía trước cửa miếu, sau đó họ quay về bìa rừng vẫy tay một cái, tức thì có khoảng hai mươi mấy bóng người nhảy ra chia làm hai ngả chạy tới bao vây ngôi cổ miếu.

Thình lình ở sân miếu phá lên một tiếng náo động inh ỏi, có lẽ họ phát hiện ra xác chết của Độc Tâm Phật và dấu vết ác dấu lúc nãy.

Đinh Hạo lượn mình tới bờ hồ, nhủ thầm: trông tình hình ngôi miếu này đã bị bao vây, hình như Kim Long bang có kế hoạch chuẩn bị tới đây, có lẽ nhân sự của Vọng Nguyệt Bảo phen này phải bị tiêu diệt hết chẳng sai.

Bóng người thấp thoáng, phần lớn nhảy lên nóc nhà, chỉ để vài ba người canh cửa thôi.

Số người nhảy lên nóc nhà đều vào cả trong ngôi miếu.

Ngôi miếu thì không lớn lắm, nhưng thấy có điều lạ lùng chẳng thấy người trong miếu có phản ứng gì cả, đợi hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì hết.

Đinh Hạo bỗng sanh lòng nghi hoặc...

Ngay lúc ấy có vài bóng người chạy về hướng bờ hồ, người đến trước là một ông lão mặt nhọn, ăn mặc quái gở, hai con mắt màu xanh bích, nhìn như quỷ sứ và một ông đạo sĩ râu dài tới ngực đứng sánh vai với y, sau lưng hai người có bốn người đi theo hầu.

Lão đạo sĩ giọng cười nham hiểm nói:

– Chắc không còn ai nữa rồi!

Ông lão ăn mặc quái gở nói giọng sảng sặc:

– Chẳng biết đối phương có bao nhiêu tên cỡ bự tới đây, nếu chỉ một nhân vật nhị lưu này thôi, thế là uống một phen tính toán nhọc của ta.

– Căn cứ bọn mật thám nói lại họ xuống núi cả trăm người có lẽ toàn là quân tinh nhuệ...

– Có thấy bóng của mục già đó không?

Bây giờ Đinh Hạo mới sực hiểu ra, Vọng Nguyệt Bảo đại quân xuất hiện hết, ẩn núp xung quanh rừng cổ miếu này, té ra bọn họ đã bày bố hãm hố gì đó trong miếu, dụ bọn Kim Long bang cắn câu, nhưng chẳng biết bọn họ sắp đặt độc kế gì đây?

Mục già mà ông lão ăn mặc quái gở đã đề cập, có lẽ muốn nói Võ Lâm Chi Hậu chăng?

Lão đạo sĩ trầm giọng nói:

– Thế thì chẳng có tin tức đó.

Ông lão ăn mặc quái gở cười hăng hắc nói:

– Nếu là Kim Long bang chủ đích thân thống lĩnh mà đến thế thì hay biết mấy...

Lão đạo sĩ gật đầu nói:

– Thế là trời thuận lòng người vậy, nhưng vấn đề hóc búa nhất là không ai trông thấy diện mục của Kim Long bang chủ cả và chưa ai điều tra ra xuất thân lai lịch của y, cũng chưa từng thấy ở chốn võ lâm bao giờ.

– Phải y là truyền nhân của mục già đó không?

– Chẳng giống chút nào cả, chưa nghe nói Võ Lâm Chi Hậu biết sử dụng độc dược bao giờ, và cũng chẳng có thứ tà môn thủ pháp đó.

– Điều này cũng khó nói lắm...

Ngay lúc này từ trong bóng tối nhảy ra một bóng người.

Ông lão ăn mặc quái gở đưa tay giơ một cái, lão đạo sĩ liền lên tiếng cản lại nói:

– Chính là Thư đường chủ vậy.

Ông lão ăn mặc quái gở liền hạ tay xuống, bóng người xuất hiện là một trung niên áo đen, y đến trước hai người chấp tay làm lễ nói:

– Hạ tọa Thư Bân, tham kiến nhị vị hộ pháp!

Lão đạo sĩ khoát tay nói:

– Thư đường chủ miễn lễ.

– Hai vị đến trễ một bước rồi, tại đây đã xảy ra đại biến.

– Đại sự gì thế?

– Cách đây nửa canh thời gian, Lãnh Diện Thần Ni bỗng nhiên xuất hiện, điểm mặt chỉ danh Thái thượng hộ pháp đòi lại thanh kiếm...

Hai người đồng thanh kêu lên hoảng hốt, ông lão ăn mặc quái gở ho nhẹ một tiếng nói:

– Sao yêu ni đó lại biết tới đây?

– Chẳng biết được có lẽ theo nối đuôi theo dõi tới đây thôi, hoặc y ngẫu nhiên phát hiện hành tung của Thái thượng hộ pháp.

– Kết quả thế nào?

– Thái thượng hộ pháp chết dưới tay địch, còn bao nhiêu cao thủ bất địch chạy mất.

– Ô! có chuyện thế sao, Thái thượng hộ pháp có vô địch Thạch Văn Kiếm mà sao lại bị yêu ni hại được?

Lão đạo sĩ cũng xúc động nói:

– Mau kể tiếp xem thế nào nữa?

Gã đường chủ họ Thư thở dài giọng hốt hải nói:

– Yêu ni đó vốn chẳng phải đối thủ của Thái thượng hộ pháp, chẳng biết đâu giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim...

– Ai?

– Toan Tú Tài!

Lão đạo sĩ và Ông lão ăn mặc quái gở giật bắn người lên, bốn tên tùy tùng sau lưng hai lão cũng thất thanh kêu lên, Lão đạo sĩ giậm chân nói:

– Tiểu tử này lai phá đám, chính hắn đã giết chết Thái thượng hộ pháp sao?

– Vâng!

– Hắn không sợ Thạch Văn Kiếm sao?

– Hắc có một cây trủy tỏa sáng màu huyền ngọc phá vỡ Thạch Văn Kiếm.

– Là thật, tiểu tử này làm như thần thánh không bằng, nếu không tìm cách khử hắc đi, càng đáng sợ hơn Kim Long bang chủ nhiều, thế còn Thạch Văn Kiếm đâu?

– Lãnh Diện Thân Ni lấy lại rồi.

Ông lão ăn mặc quái gở nói giọng hốt hoảng:

– Thế thì bản bảo lại tăng thêm một đối thủ đáng sợ, yêu ni đó lấy lại được Thạch Văn Kiếm thì còn ai là địch thủ của y, đây là sự kiện quan trọng, phải lập tức truyền về bảo mới được.

– Vâng, hạ tọa sẽ về trình bày việc này ngay!

Lão đạo sĩ trầm giọng nói:

– Dựa vào khả năng của Địa Ngục Tôn Giả Mẫn huynh nếu đụng mặt với y còn lo ngại gì yêu ni sẽ thoát thân được...

Ông lão ăn mặc quái gở tên là Địa Ngục Tôn Giả cười hăng hắc nói:

– Phiến miễn chân nhân người cũng không kém hơn ai nha.

Lão đạo sĩ tên là Phiến miễn chân nhân cũng cười khanh khách nói:

– Mẫn huynh khen quá lời vậy.

Y vừa nói vừa quay sang hướng Thư Bân nói:

– Thôi, Thư đường chủ hãy về bảo ngay, mọi việc ở đây có hai chúng ta lo liệu được rồi.

Gã đường chủ họ Thư liền chấp tay làm lễ nói:

– Vâng, hạ tọa xin đi ngay bây giờ!

Dứt lời y phi thân chạy mất.

Đinh Hạo liền nảy ra một ý, liền lượn mình chạy theo gã đường chủ họ Thư kia.

o O o